

**GEZWOREN
KAMERADEN**

Van Guy Prieels verschenen bij Houtekiet

Bloedbroeders

De wraak van meneer Jules

De meester, de muze & de eeuwigheid

Zwarte bruiloft

Bluf

Verloren levens

De diva en de demon

Barre zomers

GUY PRIEELS

GEZWOREN KAMERADEN

Thriller

HOUTEKIET

Antwerpen / Amsterdam

Opgedragen aan Danny Lamacq

1

Angst strijkt als een koude wind over haar huid wanneer de telefoon rinkelt in het holst van de nacht. Slecht nieuws wacht niet tot de zon opgaat. De wekker springt op 3.27 uur. Suf, steunend op een elleboog, hoort zij het volgende signaal afgaan. Ze griezelt en hijst zich uit bed, tast naar de lichtknop die niet op zijn plaats lijkt te zitten en strompelt in het donker de trap af. Beneden lukt het haar het licht aan te maken. Ze staart naar het toestel dat bij elk gerinkel even tot leven komt. Ze haalt diep adem. Haar lichaam is gespannen van haar kruin tot haar tenen. Zij herkent de stem aan de andere kant van de lijn, maar kan geen touw vastknopen aan wat haar raaskallende schoonzoon uitkraamt. Hij is flink over zijn toeren.

‘Quinten.’ Ze kapt hem af. ‘Ben je dronken?’

‘Nee, Gabriela.’

‘Rustig dan. Vertel wat er aan de hand is.’

‘Het is Feline.’

‘Wat is er met mijn dochter?’

‘Ik weet het niet. Ik kom net thuis en vind haar op de grond van de slaapkamer. Ze zit helemaal onder het bloed. Er is overal bloed. Op de vloer, op het bed, op de muren. Ik begrijp het niet.’

‘En wat met de kleine Elie?’

‘Hij ligt onbedaarlijk te huilen en ik krijg hem maar niet gekalmeerd. Hij lag onder haar gekneld. Enkel zijn hoofdje stak onder haar schouder uit. Ik heb hem bevrijd en in zijn bedje gelegd. Sindsdien probeer ik Feline te reanimeren, maar het lukt me niet.’

‘Ademt ze nog?’

‘Ik vrees van niet.’

‘Voel je een polsslag?’

‘Nee.’

‘Heb je de hulpdiensten gebeld?’

‘Nog niet.’

‘Doe dat meteen. Ik kom er zo aan. En blijven proberen, Quinten. Tot er hulp opdaagt.’

Ze haakt in, loopt vierklauwens de trap op, kleedt zich aan en spoort haar man aan om haast te maken. Geen vijf minuten later zijn ze onderweg naar het huis van hun dochter.

‘Wat heeft Quinten juist gezegd?’ vraagt Peter Croes.

‘Hij klonk verward. Er moet iets ergs zijn gebeurd met Feline. Een ongelukkige val of zo, ik weet het ook niet, Peter. Hij heeft haar gevonden toen hij terugkeerde van zijn werk.’

‘Zijn werk. Staat me niks aan, zijn werk. Ober in een dans-café en tussendoor voor dj spelen. Altijd ’s nachts op pad. En waar hangt hij uit na het werk? Weet jij het?’

‘Nee. En ik wil het er ook niet over hebben.’

‘In nachtkoten, als je het mij vraagt. Feline zwijgt erover, maar ik weet dat ze het er moeilijk mee heeft. Ik hoop maar dat hij haar niks heeft aangedaan.’

Zijn woorden gutsen als een ijskoude douche over Gabriela heen.

‘Heb jij Feline ooit één keer horen klagen dat Quinten haar slecht behandelt? Ik niet.’

Peter doet er het zwijgen toe. Tegen zijn vrouw geen kwaad woord over Quinten Deloor met zijn flemmerige praatjes en zijn patersmoel. Babyface noemen ze hem. En Feline is een te fiere meid om te bekennen dat haar huwelijk wankelt. Maar dat het vroeg of laat op de klippen zou lopen, daar durfde hij een

maandloon op te verwedden. Er was iets niet pluis. Zijn vrouw heeft de neiging om alarmerende signalen te negeren of te vergoelijken. Hij ruikt gevaar. Zijn verleden als oudgediende in de Balkanoorlog heeft hem op scherp gezet. En hij weet dat zijn schoonzoon tegen hem gelogen heeft toen hij vorig jaar bont en blauw op de bank lag te kreunen. Opgescheept door een auto die vluchtmisdrijf pleegde, was zijn uitleg. Peter kent het verschil tussen een ongelukkige die een ongeval heeft gehad en een rat die onder handen is genomen. Hij heeft gezien hoe bottenkrakers, speciaal daarvoor opgeleid, verklikkers ondervroegen.

Al van ver kunnen Peter en Gabriela het onheilspellende blauw van de flikkerlichten zien. Bijna tegelijk met de politiecombi, de ambulance en de mug-arts komen ze aan bij het huis van Feline. In de straal van een schijnwerper zien zij de deur opengaan en Quinten naar buiten komen met zijn huilende kind op de arm. Een spookachtige verschijning. Zijn geel overhemd is bebloed, zijn handen zijn rood besmeurd en de baby zit helemaal onder het bloed. Gabriela snelt toe om het kind op te vangen. Peter moet zich bedwingen om zijn schoonzoon niet meteen bij de kraag te vatten en de ware toedracht van dit drama manu militari uit zijn strot te knijpen.

Twee politiemannen, de arts en de ambulanciers volgen Quinten naar de slaapkamer. Geen van beide ouders mag het huis betreden. In het vale licht van de nachtlamp ziet de plek eruit als een gruwelkamer. Feline ligt levenloos in een grote plas bloed. Het witte beddenlaken, de muren en zelfs het plafond zijn bespat. De dokter doet een eerste vluchtig onderzoek. Quinten staat handenwringend toe te kijken. Voor de arts, die enkel de dood kan vaststellen, is meteen duidelijk dat de jonge vrouw is omgekomen door extreem geweld. De bovenkant van

haar schedel is op drie plaatsen doormidden gespleten. Hij denkt instinctief aan een hakbijl. Tussen de bloedspatten op de muur zijn stukjes hersenen zichtbaar.

‘Helaas kan ik niets meer voor haar doen.’

Hij sluit de halfgeloken ogen van de jonge vrouw en zegt aan een van de politiemannen dat hij maar beter het parket op de hoogte kan brengen. Zijn collega sluit meteen het huis af als plaats delict, begeeft zich naar buiten, gevolgd door Quinten, en wendt zich tot de ouders.

‘Ik moet u tot mijn spijt melden dat uw dochter is overleden.’

‘Hoe is het gebeurd?’ vraagt Peter.

‘Dat zal de autopsie moeten uitwijzen.’

‘Ik wil haar zien,’ zegt Gabriela.

‘Dat gaat jammer genoeg niet, mevrouw,’ zegt de politie-man. ‘Tot het lichaam is weggebracht en de nodige vaststellingen zijn gedaan mag niemand het huis betreden. Nu is het wachten op de officier van justitie en de technische recherche. U kunt maar beter naar huis gaan. Wij sturen iemand van slachtofferhulp om u bij te staan en u de nodige richtlijnen te geven voor de komende dagen. Kunt u intussen voor het kind zorgen?’

‘En ik?’ vraagt Quinten, die naast Gabriela staat te grienen.

‘Jij kunt maar beter hier blijven tot de magistraat er is.’

‘Mag ik in mijn auto gaan zitten? Het is behoorlijk fris.’

‘Stap maar in de combi,’ zegt de agent die wil voorkomen dat de jonge man elementen laat verdwijnen die nuttig kunnen zijn voor het onderzoek. Intussen trekt zijn collega in de database de gegevens van Quinten na. Hij fronst.

Naast het feit dat de man onlangs werd veroordeeld voor het verkopen van drugs en een werkstraf heeft gekregen, herinnert de agent zich nog een ander onverkwikkelijk voorval.

‘Heb ik jou onlangs niet opgezocht in het ziekenhuis?’ vraagt de agent.

‘Ja. Ik werd op de fiets aangereden door een SUV die is weggevlucht. Waarschijnlijk met een dronken chauffeur achter het stuur. Ik had verdomme dood kunnen zijn.’

‘Had best gekund,’ murmelt de agent binnensmonds. Hoewel die fiets er bijzonder gaaf uitzag. Geen deuk, amper een krasje, geen spatje modder. Die dag had het stront geregend en de man was naar eigen zeggen met zijn vehikel in een gracht gekatapulteerd. In hun verslag spraken de dokters niet over verwondingen na een aanrijding, maar over zware fysieke mishandeling. De agenten wilden weten waarom, maar hij bleef alle vragen daarover ontwijken en hield het op een aanrijding met vluchtmisdrijf.

Hij had hen voorgelogen en ze wisten het. In werkelijkheid was hij zwaar toegetakeld door de handlangers van een gokbaas. Een paar gebroken ribben, een paar tanden uit zijn bek, en net geen schedelbreuk. Twee maanden werkloos.

De boodschap was duidelijk. Gokschuld is ereschuld. En de speelgoden sturen hun berenbijters af op eerloze lui die hun schuld niet inlossen. Hij had uitstel gevraagd en gekregen. Intussen beging hij de dwaasheid nogmaals alles op het spel te zetten voor de slag van zijn leven, om vervolgens – alweer eens, alsof de duivel ermee gemoeid was – alles in één klap te verliezen. Hij ging elders gokken en bleef rekenen op de goede fee die hem op het ultieme moment te hulp zou schieten. Omdat hij na de aframmeling geen aanstalten maakte om zijn schulden in te lossen, ontving hij een ultimatum. ‘Volgende keer is je familie aan de beurt, jochie.’ Zover zouden ze nooit durven gaan, dacht hij. Je neemt niet iemand te grazen die met het hele zaakje niks vandoen heeft. Hij had beter moeten weten.

De agent vraagt zich af wat Quinten Deloor verbergt. Was zijn zogenaamde fietsongeluk een voorbode van deze moord? Of heeft de leugenaar zijn vrouw zonet zelf omgebracht en zit hij hier nu schaamteloos de ontroostbare weduwnaar te spelen? Als een vrouw gewelddadig overlijdt, moet de dader meestal niet ver worden gezocht. De agent kent de literatuur, hij pikt elke krimi mee op Netflix. Dat heeft hem geleerd hoe achter de waarheid te komen. Hij zou die Quinten maar al te graag op de rooster leggen en zijn talent als ondervrager uitspelen nu de zaak nog bloedwarm is. Een bekentenis afdwingen nog voor de parketmagistraat op de proppen komt. Het wordt hem te sterk en, hoewel het zijn taak is te wachten op het doorgewinterde verhoorpersoneel van de gerechtelijke politie, steekt hij van wal.

‘Heb jij haar gevonden?’ Quinten staart voor zich uit en knikt. ‘Enig idee wie dit gedaan kan hebben?’ Quinten schudt het hoofd. ‘Ik begrijp dat je weinig spraakzaam bent.’ De agent pauzeert even en gaat dan wat minder vriendelijk in de aanval. ‘Waar was jij op het ogenblik van de feiten?’

‘Aan het werk.’

‘Kan je dat bewijzen?’

‘Ik ben hoofdkelner in De Drie Koningen. Gisteravond was er een groot feest. Allemaal chic volk. Kijk, die meneer was er ook,’ zegt Quinten en wijst naar de parketmagistraat die net aankomt en zich met kleine oogjes en ongekamd haar uit zijn auto hijst. Duidelijk dat de man nauwelijks zijn bed heeft gezien. In zijn spoor twee gerechtelijke officieren en de leden van de technische recherche om de vaststellingen te doen. Quinten wil de aandacht van de magistraat op zich trekken door hem te begroeten als een oude kennis, maar die doet of hij lucht is.

Op het gelijkvloers staat alles netjes op zijn plaats. De woonkamer vertoont geen teken van wanorde: de kasten zijn gesloten, stoelen en tafel staan op hun plaats, de vloer glimt. De keuken is opgeruimd, de wasbak is gereinigd, de borden staan in het afdruiptrek en het neteldoek hangt aan een haakje. In alles zie je de zorgzame vrouwenhand. Niets doet het ergste vermoeden tot je de slaapkamer betreedt. Daar heerst de gruwel. Bloed, bloed, en nog eens bloed. Op de vloer, op de muren en op het plafond. De dader heeft met nietsontziend geweld toegeslagen.

‘Dit stinkt naar wraak,’ zegt Emiel Lancksweert, commissaris van de gerechtelijke politie. En tot zijn adjunct: ‘Neem foto’s, De Reuze.’

Na het tafereel goed in zich te hebben opgenomen, begeeft hij zich naar de combi waar Quinten ineengedoken op de achterbank zit. De agent die tevergeefs heeft geprobeerd Quinten de pieren uit de neus te halen, komt op hem af.

‘Ik zou de echtgenoot maar eens goed aan de tand voelen, commissaris.’

‘Is daar een speciale reden voor?’

‘Hij is een gepatenteerde leugenaar. Onlangs nog heeft hij ons in het ootje genomen. Hij was bont en blauw in het ziekenhuis beland. Volgens de behandelende geneesheer ging het om grove mishandeling. Het slachtoffer bleef echter beweren dat hij was aangereden op de fiets en de bestuurder de vlucht had genomen. De fiets vertoonde geen schade, de kleren van het slachtoffer waren droog, hoewel hij beweerde in de gracht te zijn beland, maar omdat hij aan zijn verklaring bleef vasthouden hebben we nogal wat tijd verloren door op

zoek te gaan naar een denkbeeldige suv die vluchtmisdrijf had gepleegd.'

Met hangende schouders, geronnen bloed aan de handen, overmand door vermoeidheid en gebrek aan slaap, wordt Quinten voor een eerste verhoor overgebracht naar een kamer in het gebouw van de gerechtelijke politie. Er wordt hem geen rust gegund. Afmatting is de kortste weg naar een bekentenis. Hij mag op een harde stoel gaan zitten, vlak bij een tafel die net te ver staat om zijn hoofd even op te laten rusten. Ze laten hem nog een uurtje sudderen. En telkens als hij dreigt in te dommelen, is er iemand die zijn kop binnensteekt om te vragen of alles goed met hem gaat. Tot uiteindelijk de inspecteur die hem naar hier heeft gebracht een stoel bijschuift. Het is intussen 7 uur in de morgen.

'Wil je ontbijten, Quinten?'

'Ik wil vooral een bed.'

'Heb je een advocaat nodig?'

'Nee. Waarom? Word ik verdacht?'

'Nu alles nog fris in je geheugen zit, vertel eens precies wat er de voorbije nacht is gebeurd.'

'Moet dat nu? Ik ben hondsmoe.'

'Na je verklaring kan je naar huis.'

Quinten doet zijn verhaal. Hij is wat verward, moet zich af en toe herpakken, maar probeert toch de draad vast te houden.

'Hebben jij en je vrouw gisteren ruzie gemaakt voor je naar je werk vertrok?'

'Integendeel. We hebben elkaar in de loop van de nacht berichtjes gestuurd. Lieve dingen. Lees het na op mijn telefoon.'

'U zit helemaal onder het bloed.'

'Nogal wiertes. Ik heb Feline gevonden in het midden van

een plas bloed. Onder haar lag het kind onbedaarlijk te huilen. Ik heb het onder haar vandaan gehaald en in zijn bedje gelegd. Daarna heb ik mijn vrouw, die op haar buik lag, op de rug gedraaid en onmiddellijk kunstmatige ademhaling toegepast.'

'Leefde Feline nog toen je thuiskwam en hebben jullie ruzie gekregen?'

'Waarom stelt u mij zulke vragen? Ik zweer op het hoofd van mijn kind dat ik niks te maken heb met de dood van mijn vrouw. Ik hield van haar.'

Hij zou de flikken wel cruciale informatie kunnen geven, maar hij vreest dat dit alleen het verkeerde effect zal sorteren. Hij zou hun de naam kunnen toespelen van de gokbaas die hem heeft laten aflossen, van de dealer die hem onlangs bij de keel heeft gepakt, of van een paar andere personen die hem en zijn vrouw met de dood hebben bedreigd, maar in dat geval riskeren ze hem hier nog een dag en een nacht langer vast te houden. Hij kent onderhand hun manier van werken. Ze doen zich voor als begripvolle, breeddenkende mensen die voor-geven je te willen helpen, alleen maar om er je beter in te kunnen luizen. Hij is ongeveer aan het eind van zijn krachten en wil naar huis. En als dat niet kan, naar de ouders van Feline, maar vooral ver weg van hier.

Tegen het middaguur lossen de ondervragers hun prooi. Voorlopig.

De eerste die opdaagt om Peter Croes bij te staan in zijn ellende is Bill Ruyters, zijn spitsbroeder. Ze hebben samen de opleiding tot paracommando afgemaakt en zijn driemaal samen uitgestuurd, tweemaal naar Kosovo tijdens de Balkanoorlogen

en eenmaal naar Afghanistan. Vreemde landen, vreemde mensen, vreemde gewoontes. Ze wisten nooit met zekerheid of ze werden beschouwd als vriend of als vijand. Ze konden enkel rekenen op elkaar. Wie je tegemoetkwam met bloemen in de hand kon net zo goed een bommengordel onder zijn kleren dragen. In zulke omstandigheden vertrouwde de een de ander met zijn leven. Met zijn tweeën tegen de wereld. En ook na hun afzwaaien zijn ze door dik en dun gezworen kameraden gebleven.

Na het huwelijk van Peter en Gabriela bleven ze op stap gaan, nachten aan een stuk, god weet waar ze uithingen. Niet moeilijk dat de jonggehuwden geen kinderen kregen. Op een keer werd het Gabriela te veel en vroeg ze Peter op de man af of hij iets meer had met Bill dan alleen vriendschap. Peter was onthutst. Wat begrijpen vrouwen van mannenvriendschappen? Die passeren niet door het gaatje. Het was pas toen Bill Ruyters een donkere schoonheid leerde kennen dat alles drastisch veranderde. Dolly was een dochter van de Nijl. Ze ontvluchtte bloedland Soedan na een kindertijd van geweld en uitbuiting en maakte op achttienjarige leeftijd de gevaarlijke oversteek naar Europa via de Balkanroute om uiteindelijk in België te belanden. Haar oudere broer kwam daarbij om. Tijdens de reis werd ze meermalen misbruikt door de smokkelaar. Toen hij haar als afscheidscadeau nog een beurt wilde geven, heeft zij de man neergestoken.

Dolly had haar toverkunsten meegebracht uit haar thuisland. De eerste die eraan moest geloven was Bill Ruyters, intussen al vijfendertig. Hij was helemaal hoteldebotel van het donkerhuidige kind en amper enkele maanden later vroeg hij haar ten huwelijk zodat haar toestand meteen wettelijk werd geregulariseerd. Na tien jaar huwelijk en vijf vruchteloze bedevaar-

ten naar Lourdes werd de kinderwens van Gabriela werkelijkheid. Haar dochter Feline en Floris, de zoon van Bill en Dolly, werden bijna gelijktijdig geboren.

Maar wars van al die gebeurtenissen werd de onverbreekbare band tussen beide mannen gesmeed door een donker geheim, lang geleden. Ze waren dertien en lid van de scouts. Ze hadden de tijd van hun leven op zomerkamp ergens in Limburg rond de tijd dat zij hun totem moesten verdienen. Er werden allerlei spelletjes georganiseerd en op een dag kreeg een patser van de leiding het idee een wedstrijdje aftrekken te organiseren, om ter snelst en om ter verst. Er was geen prijs aan verbonden, het was puur prestige. Stoere Bill Ruyters, toen al een opgeschoten knaap met een wilde krullenbol, baardgroei en woekerend borsthaar, bood zich aan. Er waren nog twee andere kandidaten en een leider. Bill won met ruime voorsprong in tijd en afstand. In één klap steeg zijn aanzien naar grote hoogten. Zijn beste maatje, Peter Croes, had met een aantal andere knapen, die daar nog niet aan toe waren, wat verlegen staan toekijken, maar juichte het hardst bij de overwinning van Bill.

‘Waarom deed je niet mee?’

‘Ik zet me niet graag te kijk.’

‘Het was toch maar een spelletje. Vrienden onder elkaar.’

‘Er zijn leukere spelletjes.’

‘Zoals?’

Peter schokschouderde, hij wist niet meteen wat hij kon vooropstellen.

‘Geen enkel spel is zo intens. Je ervaart een genot dat met niets te vergelijken valt. Toch?’

Zo kwam seks voor het eerst onder hen onverwacht en openlijk ter sprake. Bill had wel door dat zijn vriend nog niet

geslachtsrijp was, maar insisterde niet om hem niet in verlegenheid te brengen. Om toch mee te tellen, en misschien ook als een roep om hulp, lichtte Peter de sluier over iets dat hem al een tijdje kwelde.

‘Ik heb het de Cycloop zien doen. Hij verplichtte mij toe te kijken.’

‘Wat?’

De Cycloop was priester-leraar en proost van de plaatselijke scouts. Hij was hun klastitularis in het tweede middelbaar. Zijn uiterlijk joeg angst aan. Pokdalige huid, diepliggende ogen, wenkbrauwen als schuurborstels en in het midden van zijn voorhoofd een dikke puist als een derde oog, vandaar zijn bijnaam.

‘Heb je dat ooit aan iemand anders verteld?’

‘Ben je gek?’

‘Je kan die gortzak toch niet zomaar laten betijen.’

‘Ik wilde weglopen, maar hij had me in een hoek gedrumd.’

Het roofdier pakte het zwakste lam uit de kudde. Peter Croes, met zijn engelachtig voorkomen, was de kleinste van de klas, de mascotte. Gelukkig voor hem bleef hij buiten het bereik van de pestkoppen omdat Bill Ruyters over hem waakte. Hij was een laatbloeier en zou pas opschieten toen hij achttien werd om Bill in lengte en spiermassa naar de kroon te steken.

Bill Ruyters begreep nu beter waarom de Cycloop de pik op hem had: hij liep in de weg, hij was te dik met zijn prooi. Pesterijen, straffen, nablijven. Laatst had hij de sleutelbos van op een afstand tegen zijn hoofd gekregen omdat hij op de vuist was gegaan met een laatstejaars. Het bloed sijpelde in zijn nek, maar hij gaf geen krimp. Ooit zou hij met de Cycloop afrekenen, daar kon je gif op innemen.

Op het eind van de grote vakantie moesten nog een aantal

klussen worden uitgevoerd in de klaslokalen. Uit zuinigheid werd daarvoor zoals elk jaar een beroep gedaan op de goodwill van de scouts – elke dag een goede daad – om de muren een fris tintje te geven, de beschadigde banken te herstellen en de vloeren te laten glimmen zodat de school weer zou ogen als nieuw.

Met een vingerknip, zoals je een hond achter je aan laat lopen, deed de Cycloop Peter Croes teken hem te volgen naar zijn bureau. De knaap ging met zichtbare tegenzin achter de priester aan.

‘Laat me weten als hij je opnieuw lastig valt,’ had Bill gezegd.

Die was niet in de buurt, maar toen hij opkeek en Peter nergens te bespeuren viel, trok hij naar hem op zoek. Zijn instinct volgend liep hij meteen naar het gebouw waar de kamers van de priesters zich bevonden. Hij opende zo geluidloos mogelijk de massieve ingangsdeur, ging naar binnen en luisterde. Een verdieping hoger was gestommel te horen. Hij sloop de trap op. Vanop de overloop zag hij de Cycloop, broek op de enkels en met een hand op de mond van Peter. De jongen stond met zijn rug tegen de muur gedrukt en kon geen kant op. Uit de gulp van de priester stak een kromme dunne stengel met aan het uiteinde een disproportioneel dikke, knalrode eikel.

Zich optrekkend aan de leuning nam Bill twee treden tegelijk tot hij de eerste verdieping bereikte. De viezerik had niks in de gaten. Hij schrok zich lam toen Bill een keel opzette en schreeuwde dat hij zijn vriend moest loslaten. Met een welgemikte trap raakte hij de knieholte van de Cycloop. Die zakte door zijn benen, wankelde en verloor zijn evenwicht doordat zijn voeten geklemd zaten in zijn afgezakte broekspijpen. Op datzelfde moment duwde Peter zijn aanrander van zich af. De

Cycloop huppelde nog even in het rond en ging dan overstag. Hij kantelde in de richting van het trapgat, zweefde nog even boven het ijle en incasseerde van Bill een tweede stomp in de rug die hem helemaal deed overhellen. Met een ijselijke gil stortte hij de diepte in.

Ontzet keken beide jongens toe hoe de Cycloop naar beneden donderde, de armen in de leegte maaiend en met zijn rosse kop stuiterend op de treden tot hij onderaan de trap roerloos bleef liggen. Na die enkele ijselijke seconden volgde een al even ijselijke stilte. Niemand kwam kijken, niemand had blijkbaar wat gehoord, het was onopgemerkt gebleven.

‘We maken ons hier zo snel mogelijk uit de voeten,’ commandeerde Bill, steeds zijn eigen koelbloedige zelf.

Peter, letterlijk aan de grond genageld, was niet in staat een stap te verzetten. Bill nam hem bij de hand. Zo daalden ze de trap af, behoedzaam, tot helemaal beneden, waar ze met een wijde boog om het bewegingloze lichaam heen stapten. Uit de neus en de oren van de Cycloop liepen straaltjes bloed. Terwijl zij zich naar de deur spoedden, rekende Bill op zijn goede gesternte om hier ongezien weg te komen. Hij spiedde door het venster. De speelplaats was leeg. Ze hadden geluk. Om geen aandacht te trekken, zei Bill:

‘Geen haast tonen. Gewoon lopen of er niks aan de hand is.’

Ze staken de speelplaats over en verscholen zich in de turnzaal om op adem te komen. Een hele poos spraken ze geen woord.

‘Zou hij dood zijn?’

‘Ik hoop het.’

‘Meen je dat?’

‘De smeerlap verdient niet beter.’

‘Hebben wij dan een moord op ons geweten?’

‘Gekkie. Het was zelfverdediging. Die onverlaat was je aan het bepotelen. Indien ik hem zijn gang had laten gaan, had hij je verkracht.’

‘Hij zat al een hele tijd achter me aan, maar vandaag heeft hij me toch de schrik van mijn leven bezorgd.’

‘Het is voorbij. Vergeet het. Vergeet alles. Wat zonet is gebeurd nemen wij mee in ons graf, Peter. Niks gehoord, niks gezien, met dat hele gedoe niks te maken. We schrappen het uit ons geheugen. En geen woord aan niemand. Akkoord?’

‘Akkoord.’

Bill haalde zijn zakmes boven, plooidde het open en legde het lemmet in de palm van zijn hand.

‘We leggen de bloedeed af op eeuwig zwijgen,’ zei hij en, zoals hij recent in een film had gezien, bracht hij zichzelf een kleine snede toe. ‘Jouw beurt.’

Peter maakte een kleine inkerving in de muis van zijn hand. Daarna vermengden ze hun bloed om de eed te bezegelen.

Intussen was buiten beroering ontstaan. Luide, radeloze stemmen verkondigden het nieuws dat de proost van de trap was gevallen en dood op de grond lag. Toen Bill en Peter met een paar anderen een kijkje wilden nemen, werden ze aan de ingangsdeur tegengehouden door een priester-leraar. Door de halfgeopende deur konden ze een glimp opvangen van de ongelukkige. Er viel niets meer te zien, er was al een deken over hem heen gelegd.

In welke beschamende houding de Cycloop werd aangetroffen, is door de schooldirectie nooit openbaar gemaakt. Eerwaarde Heer Loeckx was ongelukkig ten val gekomen en had daarbij zijn nek gebroken. Tegen de tijd dat de dokter het overlijden kwam vaststellen, was hij deftig en wel aangekleed.

Beide mannen pakken elkaar stevig vast. In de armen van zijn gabber laat Peter Croes zijn tranen de vrije loop.

‘Sterkte, man. Feline was me even dierbaar als mijn eigen zoon.’

‘Ik weet het, Bill.’

‘En haar dood is even hard aangekomen als die van Floris.’

Niet langer dan een jaar geleden was Peter Croes de eerste om Bill te condoleren en te troosten na het tragische auto-ongeval waarbij zijn zoon Floris was omgekomen. Als de dood je op het slagveld vergeet, reken maar dat hij later zijn gram komt halen op een ogenblik dat je er het minst op beducht bent. Door wat hen is overkomen, voelen ze zich nog sterker op elkaar aangewezen.

‘Moord is het werk van de duivel, Peter. En de dag dat ik hem recht in de ogen kan kijken, maak ik hem af.’

‘Ik heb geen idee wie dit op zijn geweten heeft.’

‘De man van Feline is langdurig ondervraagd.’

Moeder Gabriela komt tussenbeide. ‘Ik geloof nooit dat Quinten de dader is. Daar is hij te zachtaardig voor.’

‘Voor zachte eitjes ben ik altijd dubbel op mijn hoede. Geef toe dat Babyface de voorbije tijd meermaals zijn donkere kantje heeft laten zien,’ repliceert Bill, die Quinten duidelijk niet mag.

‘Noem hem niet zo, Bill.’

‘Al zijn vrienden noemen hem zo. Ik bedoel daar niks verkeerd mee. Moet ik boos zijn omdat iedereen me achter mijn rug Buffalo Bill noemt?’

‘Dat ligt voor de hand. Je heet Bill, gaat om met paarden en je loopt de hele dag met die gekke hoed op je hoofd.’

‘Een stetson, Gabriela. Een stetson is geen gekke hoed, het is een statement.’

‘Wat dan ook,’ vervolgt Gabriela. ‘Ik zie geen kwaad in

Quinten. Hij heeft zijn zwakke kanten, maar is niet slecht. Hij kan alleen geen nee zeggen. Voor mijn part heeft hij zich destijds laten meeslepen.'

'Drugs dealen is geen onschuldige bezigheid, Gabriela. Het is een bewuste keuze en je weet dat je er levens mee vernietigt.'

'Hij is er definitief mee gestopt, heeft Feline me verzekerd.'

'Dat kan hij haar hebben wijsgemaakt. Misschien is hij gewoon doorgegaan met zijn handeltje en hebben ze daarover ruzie gekregen. We weten allemaal hoe het gaat. Het begint met een banale twist en het eindigt in razernij. Woede kan een huiskat veranderen in een tijger. Van een flik heb ik gehoord dat hij helemaal onder het bloed zat.'

Peter komt tussenbeide: 'Hij heeft geprobeerd haar te reanimeren. Mijn meisje was zo vreselijk toegetakeld dat ik haar zelfs niet meer heb mogen zien.'

'Ik hoop dat hij er niks mee te maken heeft, niet alleen omwille van jullie, maar vooral omwille van het kind. Je zal maar door het leven gaan als zoon van een vader die je moeder heeft vermoord.'

'Daar wil ik zelfs niet aan denken,' zegt Gabriela.

Ze weet dat Bill haar schoonzoon niet in het hart draagt. Dat werd met de dag duidelijker nadat Feline destijds zijn zoon, Floris Ruyters, had laten vallen als een baksteen en voor Quinten had gekozen. Bill was er het hart van in en zelfs Peter had het er moeilijk mee, maar hun vriendschap was daardoor niet aan het wankelen gebracht. Je kan als ouder hopen en wensen dat de kinderen het je naar de zin maken, maar de jonkies maken uiteindelijk hun eigen keuze.

'Ik begrijp dat je wil helpen, Bill,' zegt Peter Croes, 'maar hier gaan we niet over doorbomen. Op dit ogenblik weten we niet wie de dader is. Laat de flikken hun werk doen.'

‘Als ze al hun werk doen. Wanneer ze niet meteen een dader op het spoor komen, zijn ze geneigd de zaak opzij te schuiven en te wachten tot de oplossing uit de hemel valt. En dat kan wel even duren. Soms jaren. Je moet ze achter hun voddën zitten, ze aanporren, of voor je het weet blijf je achter met een cold case.’

‘Ze zijn nog maar pas begonnen met hun onderzoek. De officier van de gerechtelijke politie heeft beloofd ons op de hoogte te houden.’

‘Denk je dat ze ook maar iets aan jullie neus gaan hangen? Als ze niks weten, beroepen ze zich op het geheim van het onderzoek. En als ze zaken ontdekken, zwijgen ze in alle talen om dezelfde reden.’

‘Ik kan toch niet zelf achter de moordenaar aangaan?’ zegt Peter Croes. ‘Ik zou trouwens niet weten met welke middelen.’

‘Wil ik die schoonzoon van jou zelf eens onder handen nemen? Op een verlaten plek. Zonder advocaat.’

Gabriela schiet uit haar sloffen. ‘Dat kan je niet menen, Bill. Wat heb jij eigenlijk tegen Quinten?’

Bill gaat niet in op de opmerking, maar ze raakt hem dieper dan hij wil laten zien. De wrok dateert van de tijd dat zijn zoon Floris een stelletje vormde met Feline. Een liefde zoals je ze alleen in romans beschreven vindt. Een liefde waar hij zelf jaloers op was. Tot Quinten op de proppen kwam met zijn glatte praatjes, zijn droompoeder, zijn zakken vol geld en zijn schaamteloze hofmakerij. Met lede ogen moest Floris aanzien hoe hij ging lopen met zijn hartendief. Meteen had Bill een bloedhekel aan de indringer. Tegen Peter en Gabriela Croes heeft hij het nooit met zoveel woorden gezegd, maar toen Floris, kapot van liefdesverdriet, later bij een *car crash* het leven liet in nooit geheel opgehelderde omstandigheden, wees zijn vrouw Dolly met de vinger naar Babyface.

‘Je weet hoe ik sta tegenover drugsdealers.’

‘Laten we ophouden,’ zegt Peter Croes. Het brengt ons geen stap dichterbij een oplossing. Het bederft enkel onze vriendschap.’

‘Je hebt gelijk, Peter,’ geeft Bill toe, half tegen zijn zin. ‘Ik had me niet zo moeten laten gaan. Sorry. Maar jullie weten hoe nauw Feline mij aan het hart lag.’

‘Blijf je eten?’

‘Wat schaft de pot?’

‘Vleesbrood met krieken. Er is genoeg. Gabriela heeft gekookt voor twee dagen.’

‘Zo’n lekkernij laat de kat niet aan zijn neus voorbijgaan.’

Commissaris van de gerechtelijke politie, Emiel Lancksweert, en zijn collega inspecteur Herman De Reuze, wachten op de eerste rapporten van de schouwarts en de technische recherche. Het geduld van de commissaris raakt op. Hij belt de wetsdokter met wie hij redelijk goed bevriend is.

‘Hoe staat het met je verslag over Feline Croes?’

‘Verder dan een uitwendige schouwing ben ik nog niet gekomen. Te veel werk.’

‘Wat kan je me nu al vertellen?’

‘Het hoofd van de jonge vrouw is ingeslagen met een scherp voorwerp, vermoedelijk een hakbijl of een gelijkaardig voorwerp.’

‘Het wapen is niet teruggevonden.’

‘De wonden zijn een halve tot één centimeter breed en vier tot zeven centimeter diep. Te zien aan de schuine inslag zijn de slagen op hoofd en schouders van rechts gekomen. Dat is het zowat. Behalve...’

‘Behalve?’

‘Die meid heeft geen gelukkig leven gehad. Haar hele lichaam vertoont sporen van oude en recente verwondingen.’

‘Partnergeweld?’

‘Zo ziet het er naar uit.’

‘Goed om te weten. Dank je, vriend. Je hebt wat van me te goed.’

Lancksweert haakt in en wendt zich tot De Reuze.

‘Terug naar waar we gebleven waren: de plaats delict. Alles stond netjes op zijn plek. Alleen de slaapkamer was een warboel. Belangrijk detail: de achterdeur was niet op de knip. Een geheime minnaar?’

‘Nergens werd vreemd DNA aangetroffen.’

‘We hebben ons mannetje te vroeg laten lopen, Herman. Alleen zijn DNA is teruggevonden op de plaats delict.’

‘Logisch. Hij woont er. Passionele moord was het eerste wat in mij opkwam, maar ik blijf het moeilijk hebben met het feit dat iemand zijn vrouw afslacht terwijl ze hun kind in haar armen houdt.’

‘Mise-en-scène. Hij heeft het kind daar neergelegd na de moord.’

De Reuze frons het voorhoofd. Hij spreekt zijn baas niet graag tegen, maar het moet hem toch van het hart dat hij de redenering wat vergezocht vindt.

‘Als je denkt alles te hebben gezien, heb je nog niks gezien, inspecteur De Reuze. Dat is een les die ik tijdens mijn opleiding heb geleerd, lang geleden, en goed heb onthouden. Daders kunnen zeer vindingrijk te werk gaan bij het camoufleren van hun vergrijp.’

‘Er is ook de verdwenen handtas.’

‘Een povere poging om het op roofmoord te laten lijken. Die ligt ergens in de rivier.’

‘En het moordwapen? Eigenlijk hebben we geen enkel materieel bewijs. Alleen een hoop vragen.’

‘De antwoorden krijgen we alleen door hem het vuur aan de schenen te leggen.’

‘Laat ik hem naar het bureau komen?’

‘Oppakken, De Reuze. Liefst op het werk. In het zicht van iedereen. Eropaf in een gepersonaliseerd voertuig met blauw zwaailicht. Machtsvertoon.’

Terwijl in De Drie Koningen de middagshift in volle gang is en de nervositeit in de keuken het kookpunt bereikt, rijden Lancksweert en De Reuze de parking op. Het blauwe zwaailicht trekt onmiddellijk de aandacht van de tafelgasten. De flikken missen hun entree niet. Ook de personeelsleden zijn gefocust. Hun blikken schieten in de richting van Quinten, die zijn dienblad aarzelend op de toog neerzet.

Hij zou het op een lopen willen zetten. Bij het vooruitzicht van alweer een doorgedreven ondervraging zakt de moed hem in de schoenen. Ondanks de schaamte die het voorleiden door de politie teweegbrengt, gedraagt hij zich zo manmoedig mogelijk. Hij loopt naar zijn locker om van kleren te wisselen, zij volgen hem. Zijn zenuwen zijn rauw. En wat hij vreesde, gebeurt. Ze vragen hem zijn zakken leeg te maken. Er resten hem nog enkele bolletjes droompoeder die prompt in beslag worden genomen.

‘Dus het handeltje gaat gewoon door?’

‘Het is voor eigen gebruik.’

‘Maak die locker open.’

‘Daarin zitten mijn persoonlijke spullen.’

‘Reden te meer.’

‘Dat mag niet zomaar.’

‘Je maakt het alleen maar moeilijker voor jezelf.’

Als De Reuze de handboeien bovenhaalt, begrijpt Quinten dat tegenpruttelen geen zin heeft. Hij opent de locker. De spurder hoeft niet lang te zoeken. De drugs, in bolletjes coke van één gram, liggen voor het grijpen en het is geen kleine hoeveelheid, het restant van wat hij aan de man heeft gebracht tijdens het feest. Hij kon ze niet mee naar huis nemen, Feline doorsnuffelt zijn zakken. Sinds zij had gedreigd hem te verlaten als hij niet per direct stopte met zijn handeltje, lette hij er wel voor op het witte goud niet meer thuis te verstoppert. Hoewel hij heilige eden had gezworen om haar niet kwijt te raken, heeft hij er geen moment aan gedacht zijn lucratieve business op te geven. Met zijn loon als ober en de schamele fooien trekt hij het niet. Het enige voordeel aan die klotejob is dat het een uitstekende dekmantel is. Op een huwelijksfeest zoals eergisteren vangt hij een maandloon. Een kransje notabelen vormen zijn beste afnemers. Een topadvocaat, een notaris, een magistraat, een makelaar, en enkele ondernemers met hun troela's die zich het neusschot kapot snuiven. Kortom, de gegoede burgerij met een bom cash op zak. Een glas champagne bij het binnenkomen en een tweede om de hapjes door te spoelen. Na het derde glas spoeden ze zich naar het toilet om hun kokkerd te poederen. Alles verloopt in de beste stemming. De fooien die zij onder hun bord achterlaten zijn navenant.

Het ziet er met de minuut slechter uit. Hij vreest dat ze hem geboeid zullen afvoeren, publiekelijk, maar Lancksweert is lankmoedig. De vernedering wordt hem bespaard. In het politiekantoor wordt hij naar een verhoorkamer gebracht. Daar zit hij nog anderhalf uur tegen zijn zenuwen te vechten. Intussen nemen de inspecteurs de tijd om uitgebreid te lunchen.

Tijdens het lange wachten begint Quinten voor zichzelf het verloop van de fatale nacht weder samen te stellen.

‘Ik ben lunair.’ Aan die woorden van zijn vrouw moest Quinten denken toen hij naar de maan stond te kijken, vol, rond, helder. In haar laatste bericht van 21.45 uur vroeg Feline haar wakker te maken bij zijn thuiskomst, ongeacht het uur. Bij vollemaan sta ik van top tot teen in de fik.

Het was 2.45 uur precies, de dienst zat erop en hij was afgepeigerd. Weerspiegeld in de grote vensterruit van de gelagzaal, in zijn witte jasje met gouden schoudergalons, zag hij er dan wel uit als een scheepsofficier, maar de avontuurlijke wateren strekten zich niet verder uit dan de vloer van de keuken en de feestzaal van De Drie Koningen. Hij maakte nog een praatje met de waardin die handje contantje afrekende. Hij borg zijn jasje op in zijn locker en trok zijn gewone kleren aan. Het was 2.52 uur, september 2015.

Toen hij in zijn gammele karretje stapte, zat hij voor zich uit te staren, vechtend tegen de neiging om nog gauw even een gokje te wagen in een illegaal speelhol achter in een baan-café wat verderop. Zijn verdienste van de dag brandde in zijn zak. Hij droomde ervan één keer met uitpuilende zakken huiswaarts te keren, al die banknoten in de lucht te gooien en er zich vervolgens in te rollen. Daarna zou hij nooit meer gokken. Met een eed op het hoofd van zijn zoon. Maar de verleiding had hem in haar greep. Hij stopte ongeveer honderd meter voor de kroeg, onder de dikke linde, zette de motor af en stapte uit. Gedurende twintig minuten maakte hij rondjes om de boom, de tijd om drie sigaretten in spoedtempo op te zuigen, de tijd om de tweestrijd die in hem woedde uit te vechten. Hij bezon zich, omdat hij meer redenen had om van het kaarten weg te blijven dan om nogmaals zijn geluk op het spel te zetten. De rokerige speeltafel was een vijandige omgeving geworden. Als het vrouwtje erachter kwam, mocht hij zijn biezen pakken.

Voor hij de auto startte, keek hij nog even op zijn mobiel. Van Feline geen enkel bericht meer. Zelfs niet het gebruikelijke plagerijtje. Op andere avonden, terwijl hij aan het werk was, bleven ze elkaar bestoken tot een stuk in de nacht. Pikanterieën, dubbelzinnigheden, aangebrande boodschappen. Hoe later, hoe heter. Ze houdt ervan hem op te naaien. Op andere avonden gaf ze dan weer geen kik, lag ze heimelijk in haar bed te lachen en liet hem in het ongewisse, omdat ze wist hoe opgewonden hij daarvan werd. Dan bleven zijn 'ik-hou-van-joutjes' onbeantwoord. Die avond, rond 21 uur, berichtte hij dat hij de huissleutel was vergeten. *Geen nood. Ik laat de achterdeur open.* En even later, zij weer: *Ik lig in bed naar de volle maan te staren...* Wat de drie puntjes betekenden, wist hij. Op dit tijdstip van de maand was Feline onverzadigbaar. 'En als ik slaap, maak me wakker als je thuiskomt, ongeacht het uur.'

Hij zette koers naar huis. Het maanlicht legde een onwezenlijke glans over het landschap. Hij stelde zich voor hoe Feline naar hem toe sloop met lust in haar ogen. Een kwartiertje rijden en het feest kon beginnen. Nog een geluk dat hij kon uitslapen.

Zijn gedachtegang wordt onderbroken door de rechercheurs Lancksweert en De Reuze die, luid en lomp door de wijn bij het middagmaal, de kamer binnenkomen. Geen small-talk, meteen to the point.

'Zo, Quinten Deloor, vertel eens.' Quinten heeft een bloedhekel aan die zelfverzekerdheid, arrogantie en uitstraling van macht. 'Jij hebt in de nacht van 28 september je werkplaats verlaten om 2.52 uur. Je bent rechtstreeks naar huis gereden. Geen kroeg meer aangedaan zoals in de horeca gebruikelijk is. Een rit van zestien minuten. Om 3.08 uur kom je thuis. Het